

Απολογισμός της ολιγοπιστίας μας.

του Στάθη Κεφαλούρου.

Οι φιλακόλουθοι χριστιανοί γνωρίζουν εκ πείρας πως κάθε φράση του Ευαγγελίου είναι σαν ένα προσωπικό μήνυμα που δέχεται ο καθένας μας στην κατάλληλη μάλιστα στιγμή. Σαν να ήταν λοιπόν από καιρό σοφά κανονισμένο, μια Κυριακή μέσα στην δίνη αυτής της ασθένειας και μέσα σε άδειες εκκλησίες ακούστηκε από το Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο η δραματική έκκληση του πατέρα ενός άρρωστου νέου προς τον Χριστό «πιστεύω Κύριε, βοήθει μοι τη απιστία... πιστεύω Κύριε, βοήθα με όμως στην απιστία μου». Αυτή η φράση συνοψίζει όλες σχεδόν τις αγωνίες ημών των χριστιανών τις δύσκολες αυτές ημέρες. Διότι ίσως και να πρέπει τελικά να ειπωθεί χωρίς περιστροφές πως εμείς είμαστε σήμερα οι Ιουδαίοι του Ευαγγελίου. Εμείς είμαστε οι τότε ολιγόπιστοι, εμείς οι υποκριτές, εμείς οι φανατικοί, εμείς πια ζητούμεν σημεία, δηλαδή θαύματα για να πιστέψουμε. Δεν διαβάσατε πριν το Πάσχα σε μια πολύ προβεβλημένη συνέντευξη έναν κατάχωρημένο ως σπουδαίο διανοούμενο της χώρας, που ως άλλος χλευαστής και σταυρωτής πάνω στον Γολγοθά ειρωνευόταν “ Μπορεί σήμερα η Εκκλησία να σώσει έναν πληγέντα από τον ιό ; ”.

Η απόφαση για το κλείσιμο των ιερών ναών ήταν ορθή ανεξάρτητα από υγειονομικούς κανόνες. Η Ιερατική εξουσία έπρεπε να συμμορφωθεί με το κράτος. Ένα κράτος, το οποίο η ίδια συνδιαμόρφωσε ή έστω ανέχτηκε. Μαζί του στα εύκολα, μαζί του και στα δύσκολα. Πολλές φορές εξάλλου στο ένδοξο βυζαντινό μας παρελθόν οι Επίσκοποι

αναγκάστηκαν να υπακούσουν στους αυτοκράτορες και κρίθηκαν αναλόγως από την ιστορία. Η δικαιολόγηση όμως της απόφασης για το κλείσιμο των ναών ήταν εντελώς αχρείαστη. Θα έπρεπε δηλαδή απλώς να διατυπωθεί ως ένα ακόμα διοικητικό μέτρο και τίποτα άλλο, τελεία. Όλα αυτά περί ατομικής προσευχής, κατ' οίκον εκκλησίας και εξύψωσης της υγείας ως υπέρτατο αγαθό φλερτάρουν με την αίρεση ενώ παράλληλα αποτελούν μια επίσης αχρείαστη αναπαραγωγή κορυφαίων προταγμάτων τη κυρίαρχης νεοψευδοφιλελεύθερης άθειας ηθικής. Η δε επίμονη και επαναληπτική υπενθύμιση για βοήθεια προς τον πλησίον καθίσταται ατελής χωρίς ταυτόχρονα να μνημονεύεται μαζί της και η πρώτη και μεγάλη εντολή, να αγαπάμε τον Χριστό εξ όλης της ψυχής, της καρδιάς μας και της διανοίας μας.

Στην πορεία βέβαια αντελήφθημεν πως παραπλεύρως γεννήθηκαν και άλλοι λόγοι, πιο πνευματικοί και μυστικοί, για το ιδιαίτερο αυτό Πάσχα με τις εκκλησίες κλειστές, οι οποίοι φυσικά και δεν θα μπορούσαν να συμπεριληφθούν σε καμιά ανακοίνωση. Όσοι δηλαδή δακρύζουμε για τον Χριστό, νιώσαμε τώρα εντονότερα τι χάσαμε, τι αγαπούσαμε και τι μας λείπει. Όπως είχε πει σε ανύποπτη στιγμή στο κήρυγμα του πριν αρκετούς μήνες ο εφημέριος του ναού της Αγίας Φιλοθέης, π. Αντώνιος Καλλιγέρης, «ήρθε η ώρα να εκτεθούμε για την πίστη μας», ήτοι υπό τις παρούσες περιστάσεις, να μαρτυρούμε Χριστό σε φίλους και συγγενείς, να μην ντρεπόμαστε να αναρτούμε και στον ηλεκτρονικό μας τοίχο θρησκευτικές εικόνες, να διαλαλούμε Χριστός Ανέστη και όχι απλά χρόνια πολλά κι επιτέλους να προσευχόμαστε φανερά και χωρίς δισταγμούς ακόμη και μέσα στο σπίτι μας. Ή μήπως είστε όλοι τόσο τυχεροί που στο σπίτι σας πιστεύουν όλοι στον ίδιο βαθμό και με τον ίδιο τρόπο ;

Κάθε χρόνο τόσα χρόνια μετά το Χριστός Ανέστη και κατά τη διάρκεια της αναστάσιμης θείας λειτουργίας ακούγεται ο υπέροχος και άκρα φιλόανθρωπος κατηχητικός λόγος του Ιωάννη του Χρυσοστόμου, όπου καλεί όλους νηστεύσαντες και μη νηστεύσαντες στο ίδιο τραπέζι της πίστης. Ε να λοιπόν και μια φορά που εμείς οι νηστεύσαντες εκλήθημεν αναγκαστικώς στο τραπέζι των μη νηστευσάντων. Δεν θα αντιδράσουμε ούτε με θυμό ούτε με περιφρόνηση. Οφείλουμε να γιορτάσουμε μαζί τους μεταδίδοντας αγάπη, για να θυμηθούμε και τον αγαπημένο Άγιο Πορφύριο τον Καυσοκαλυβίτη, ο οποίος μας διδάσκει πως

πρέπει να γίνουμε ένα ακόμα και με αυτούς που κείνται μακράν της Εκκλησίας.

Απ' τα Χριστούγεννα είχα ξεκινήσει να μελετώ βυζαντινή ιστορία κι έτσι πλέον έμαθα καλά πως η ορθόδοξη βυζαντινή μας υπόσταση συχνά κλυδωνίστηκε από πολύ σοβαρότερες αιρέσεις, οι οποίες κράτησαν χρόνια πολλά και τραυμάτισαν το κράτος μας ηθικά και πρακτικά. Πολλές γενιές χάθηκαν μέσα στις έριδες αυτές χωρίς να δουν την τελική νίκη. Από μια άποψη ευτυχώς που εμείς ζούμε στην εποχή της ταχύτητας και τα εκκλησιαστικά αυτά θέματα που ανέκυψαν θα απόκατασταθούν, ελπίζω, πολύ γρήγορα, διότι δεν έχουμε την πολυτέλεια νέων και μάλιστα ιερών διαιρέσεων. Την επόμενη μέρα την αποκάλυψε κιόλας η κεφαλή της Ελλαδικής Εκκλησίας, ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος είτε διαφωνούσαμε μέχρι τότε μαζί του είτε όχι. Την μεγάλη αυτή Μεγάλη Παρασκευή μας είπε ευθέως το εξής (αντλώντας κι εκείνος από χωρίο του αρχαίου Ευαγγελίου για να μας μιλήσει ολότελα επίκαιρα) : Τεκνία μου, παιδιά μου, δεν θα είμαι για πολύ καιρό μαζί σας, να αγαπάτε αλλήλους και να έχετε ενότητα. Πάνω δηλαδή που ήμασταν έτοιμοι ξανά να τον κατακρίνουμε, λυγίσαμε αγαπητικώς και νοερά του ζητήσαμε μετάνοια για όποια σκέψη κάναμε εναντίον του τα τελευταία χρόνια. Η ενότητα της πίστεως μας είναι το παν. Μέσα σε τέτοια τρομοκρατία, αν οι ναοί ήταν ανοικτοί, πολύ πιθανόν να χωριζόμασταν σε γενναίους χριστιανούς που μεταλαμβάνουν και σε δειλούς χριστιανούς που απέχουν. Ο Χριστός που γνωρίζει τις καρδιές μας, αυτός και μόνο γνωρίζει ποιός είναι θερμός και ποιός ψυχρός.

Για δε τις διώξεις κατά ιερών και τις ποικίλες προσβολές κατά χριστιανών, επειδή αυτές δεν θα ξεχαστούν, καλούμε ευγενικά την κυβέρνηση να βάλει χαλινάρι στην ενθουσιώδεις και μαχητικές αλλά πάντα μειοψηφικές και κυρίως διαδικτυακές νεοφιλελεύθερες συνιστώσες της, για να μην έχει την τύχη του άλλου που επίσης δεν ήλεγξε τις ασεβείς και απάτριδες συνιστώσες του.

Ζούμε μέρες βυζαντινές, με ηγεσίες που μπορεί να μην μας είναι απολύτως αρεστές αλλά είναι όντως μέρες βυζαντινές και κρίσιμες. Ως εκ τούτου, τρεις εμφανίζονται, όπως και τότε, οι επιλογές. Ή η οικογενειακή μας μόνωση ή το μοναστήρι ή πάνω στα τείχη για την ύστατη μάχη. Και οι τρεις είναι θεάρεστες.